

Holenduif in Amsterdam. Het lijkt me wel aardig u het volgende mede te delen: Iederen dag volg ik voor 't raam zittend van een gebouw aan de Keizersgracht alhier, de bewegingen en sierlijke evoluties van een paar *kleine* Boschduiven. In een der boomen langs de gracht hebben ze hun nest gemaakt. Ik zie ze 's morgens takken zoeken om de nestholte mee te bekleeden. Ze spelen ook veel met elkaar en bemoeien zich nooit met hun grotere collega's, de houtduiven. Het is geloof ik nog nooit gezien dat de kleine boschduif midden in een stad zitten kan en het is te hopen dat het dier langzamerhand gaat inzien, dat een konijnenhol een slecht surrogaat is. Zijn grotere neef is trouwens ook afkomstig uit de stilte en heeft allang ontdekt dat het in een stad veiliger nestelen is dan in „de vrije natuur”, waar tegenwoordig iedereen alles overhoop haalt en men bij drommen tegelijk heentrekt om de zeldzame planten uit te graven en „to sightsee the nests”. Ik moet eigenlijk lachen als ik eraan denk dat in de verschillende vogelboeken die ik bij de hand heb de kleine boschduif wordt uitgemaakt voor „a bird that is at all times rather shy and wary, and not easily approached” of zijnde uitsluitend „wouden bewonend, waar groote boomen staan” enz. De werkelijkheid bewijst steeds weer dat we eigenlijk van het karakter van een bepaalde vogelsoort niets begrijpen.

Amsterdam.

W. J. KABOS.

Dit bericht over broeden van de Holenduif in Amsterdam is niet nieuw. Oudere Amsterdamers-vogelvrienden weten, dat reeds vele jaren geleden Holenduiven broedden in bepaalde oude iepen van de groote grachten.

De laatste jaren zitten twee broedparen in een tuin aan de Plantage Middenlaan.

Een broedgeval aan den Sloterweg wordt juist hierboven vermeld.

Dit voorjaar hoorde ik ook van een holenduiven-nest in de Haarlemmerhout en zag er zelf een aan den Amstel, stille zijde, ongeveer tegenover het Kalfje.

J. HEIMANS.

Morinelpluvieren als Bladwespenverdelgers. Gedurende de laatste week van Augustus en de geheele maand September van het vorig jaar ('36) zijn op de Beer opvallend veel morinelpluvieren waargenomen. Als grootste aantal noteerden wij er 27. Deze vogels hebben ons enkele aardige waarnemingen mogelijk gemaakt.

Wanneer wij het troepje voorzichtig naderden, gebeurde het herhaaldelijk, dat alle vogels zich drukten en de ruggetjes vielen dan nauwelijks op tusschen de bonte herfsttinten van het melkkruid. Nog dichterbij komend, begonnen de meeste vogels op te staan en één liet onder het wegvliegen een duidelijk „trieé” hooren. Op dit alarmfluitje vloog dan alles op. Hat troepje splitste zich in twee deelen en nu konden wij één van deze groepjes heel dicht naderen, omdat de schuwe, alarmeerende pluvier er niet meer bij was.

Duidelijk zagen wij bij verschillende vogels nog een rest van de zwarte buik, die alleen het zomerkleed siert. Soms scheerde een naar het Zuiden trekkende zwaluw laag over de glauxvlakte om enkele van de spaarzame insecten machtig te worden. Wanneer zoo'n zwaluw rake-lings over de morinelpluvier vloog zagen wij dikwijls als reactie een afweer- en stoothouding van de laatste. Soms hadden de morinellen ook onderling ruzie. Met het kopje omlaag en luid „trieé” fluitend liepen ze dan op elkaar af om als hanen tegen elkaar op te vliegen. Zoo'n ruzie was altijd weer in een oogenblik afgelopen. Reeds eenigen tijd had ik mij afgevraagd, waarom de morinelpluvier op „de Beer” steeds zoo'n voorliefde heeft voor de uitgestrekte melkkruidvlakten (*Glaux maritima*). Eerst meende ik, dat de spinnen, die soms in groote aantallen op de glauxvlakten voorkomen, hiervan de oorzaak waren, maar verleden jaar ontdekten wij het voedsel, dat de morinelpluvier speciaal aan de terreinen waar *Glaux maritima* groeit, bindt.

Bij het bestudeeren van een groepje morinellen op enkele meters afstand, zagen wij hoe steeds iets tusschen het melkkruid weggepikt werd, dat groen van kleur was. In het eerst meenden wij, dat de vogels stukjes van het melkkruid pikten, maar bij een nader onderzoek bleek al gauw dat het heel wat anders was. Overal zat het melkkruid vol met een bladwespen-larve, die door z'n groene kleur voor ons bijna niet opviel. Deze larve vormde dus vrijwel uitsluitend het voedsel voor de morinelpluvieren.

Daar onze kweekproeven met de larve, door gebrek aan voldoende versch voedsel mislukt zijn, weten wij nog niet met welke bladwesp wij te doen hebben gehad. Misschien is er iemand onder de lezers, die volgens onze gegevens de juiste soort bepalen kan.

Als tegen eind September een paar flinke stormen een gedeelte van het groene strand onder water gezet hadden, vonden wij de morinellen alleen op die met glaux begroeide plaatsen, welke onbereikbaar lagen voor het zeewater. Wij namen toen nog slechts vier vogels waar en van de bladwespen-larven werden er na nauwkeurig zoeken nog maar enkele gevonden. Vermoedelijk hadden de meeste zich reeds verpopt om in deze toestand de winter door te brengen. De pop is voor de morinelpluvier waarschijnlijk van heel weinig waarde, daar het juist de